

PHẦN BA

Bỗng dung thật yên ắng, Lam Phương rúc vào cái vỏ của cô, cô đang học thi, thỉnh thoảng mới đi tìm Phú Quang hỏi anh những chỗ khó hiểu.

Phú Quang vừa đỡ phiền phức vừa không bận tâm. Nhưng chiều nay, nhìn cô bé từ trong nhà chạy ra sau những ngày cắm cúi vào cuộc thi, tươi mát làm sao. Chiếc áo lụa màu vàng hở cả vai và một phần lưng trắng ngần... Phú Quang chợt nhận ra Lam Phương đã lớn, thành một thiếu nữ duyên dáng. Phú Quang nhìn cô sững sờ, không biết Lam Phương biết hay không, cô thản nhiên leo lên chiếc Dylan, hai tay vịn qua vai gã bạn trai tươi cười:

- Tới đi bác tài!

Chiếc xe phóng vút đi để lại bên tai Phú Quang tiếng cười giòn tan như pha lê.

Cô ấy nói yêu mình là để quấy phá mình thôi, có ai đời nói yêu thôi mà không có nụ hôn. Nhưng có một cái gì đó khó chịu trong Phú Quang. Cả nửa tháng nay rồi, cô đâu có thềm nói đến anh thi làm bài được hay không. Anh hỏi, cô cũng chẳng buồn trả lời. Có lẽ cô ta chỉ đùa với mình, còn mình đã có Ngọc Thúy, đã đi đến tận cùng của tình yêu, sao còn vẫn vợ tức tức cái gì vậy?

Quay trở vào, Phú Quang giật mình vì Lam Ngọc đứng chờ anh, đôi mắt cô nhìn anh như muốn khóc.

Phú Quang ngần ngừ một chút rồi hỏi nhỏ:

- Có chuyện gì vậy Ngọc?
- Anh không thích em, anh thích Phương phải không? Nhỏ đó đẹp hơn em?

Hiểu ra, Phú Quang cười nhẹ:

- Anh xem em và Phương như em gái anh vậy.
- Không có đâu, em thấy anh chỉ nhìn nó mà không hề nhìn em.
- Em đừng nói như vậy. Em và Phương anh xem như nhau.
- Thật không?
- Thật.
- Vậy anh có cô người yêu gì đó dưới quê rồi à?
- Ừ.

Phú Quang thương hại nhìn Lam Ngọc. Tội nghiệp, cô cũng biết phận mình không bình thường, nên luôn nhẫn nại chịu thua em gái. Cô nhìn anh bằng cái nhìn tha thiết:

- Vậy có người yêu rồi, anh không thể thích em được nữa?

Phú Quang lắc đầu, anh biết giải thích như thế nào đâu. Mỗi lúc nói chuyện với cô, anh phải nói lớn và gần từng tiếng một, còn cô phải nhìn vào miệng anh, mới hiểu lời nói của anh. Lam Ngọc vụt khóc òa lên:

- Anh bảo cô người yêu của anh nhường anh cho em đi. Cổ muốn bao nhiêu, em nói ba em đưa tiền cho.

Phú Quang nhăn mặt kêu lên:

- Anh đâu phải là món đồ mà mua bán. Em ngoan nào! Em khóc lớn lên, ai không biết, bảo anh ăn hiếp em bây giờ.

- Anh cưới em đi, chúng mình sẽ ở hoài bên nhau...

Phú Quang đưa hai tay lên đầu:

- Anh xin em, Ngọc ạ.

Vừa thấy bà vú đi ra, Phú Quang mừng rỡ:

- Vú! Vú đỡ Lam Ngọc giùm con, con đang bận.

Gỡ tay Lam Ngọc, Phú Quang vội co giò phóng đi. Có ngày anh điên lên mất vì hai cô nàng “tung tung” này.

- Phú Quang! Phú Quang!

Tiếng cậu Tòng gọi Phú Quang hốt hoảng:

- Ông Lâm lên tầng xông trên lầu, cậu gọi điện thoại cho bác sĩ rồi, cháu mau lên lầu phụ một tay.

Hoảng hốt, Phú Quang nhảy vội hai bậc thang lên lầu. Bà Lâm cùng người làm đang làm cử động hô hấp cho ông.

Thấy Phú Quang, bà kêu:

- Phú Quang! Cháu lấy khăn đưa vào mồm ông ấy giùm, nếu không hàm răng co giật sẽ cắn nhầm lưỡi đó.

Phú Quang vội vàng làm theo:

- Bác cho bác trai uống thuốc chưa vậy?

- Vừa cho uống được năm phút.

Dường như chất thuốc bắt đầu có công hiệu, nên ông Lâm rên khẽ một tiếng. Bà Lâm lo lắng:

- Ông ơi, sao rồi?

Bác sĩ cũng vừa tới, thăm bệnh và chích cho ông Lâm hai mũi thuốc, rồi dặn dò bà Lâm:

- Sức khỏe của ông nhà yếu, bà không nên để ông làm việc quá sức, dẫn đến stress dễ bị đột nguy, khi ấy khó lòng cứu, hoặc có cứu có thể dẫn đến tình trạng bán thân bất toại.

- Dạ.

Phú Quang ngồi xuống bên cạnh ông Lâm:

- Bác ơi! Bác nên nghỉ cho khỏe. Có chuyện gì, cháu và cậu Tòng sẽ làm bà giải quyết thay bác.

Ông Lâm mệt nhọc khép mắt lại. Bà Lâm quay sang cậu Tòng:

- Có lẽ cậu nên điện thoại cho thằng Khôi, bảo nó về lo cho công Trọng Hoàn.

Cậu Tòng vội vàng dạ một tiếng:

- Đi gọi ngay hả chị?

- Gọi ngay đi!

Ông Lâm nằm im, chắt thuốc giúp ông giảm đau và đi vào giấc ngủ. Bà Lâm vừa bóp chân chồng, vừa buồn rầu:

- Cháu thấy đó Quang, nhà bác có người mà như không có người. Lâm Khôi đang đi học bên Mỹ, Lam Ngọc thì không bình thường, Lam Phương khôn ngoan lại còn nhỏ và là mối bận tâm nhất của bác, cho nên bác muốn cháu cưới Lam Ngọc để đỡ đần cho ông một tay.

Phú Quang cúi đầu, bà lại đặt anh vào tình thế khó xử nữa rồi...

Mười hay giờ rưỡi đêm, Phú Quang mới nghe tiếng xe đỗ lại trước nhà. Anh vén màn cửa sổ nhìn xuống. Lam Phương xuống xe, cô đưa tay bắt tay anh chàng đưa mình về:

- Chúc Đức ngủ ngon!

Kiến Đức cười:

- Chúc thêm một câu nữa, Phương ơi. Mơ thấy em thì anh ngủ mới ngon.

- Hứ, cứ mơ đi!

Cô gọi cho Đức cái hôn gió rồi mới lấy chìa khóa mở cửa vào nhà. Mới bước vào nhà, Lam Phương giật mình vì Phú Quang đang đứng ngay cửa.

- Giờ này anh chưa chịu ngủ à?

- Chưa, anh đợi em về.

Lam Phương cười chế giễu:

- Anh ghen hay là anh bắt đầu hiểu không được anh yêu, em vẫn có khối người theo van xin một tình yêu.

- Em thôi cái giọng của em đi! Chiều nay, ba em lên tăng xông làm mệt, em có biết không vậy?

Lam Phương lắc đầu nhẹ:

- Em không biết. Mà biết em cũng có làm gì được đâu, chọn rợn một bên còn bị mẹ mắng.

- Em làm con phải biết quan tâm đến cha mẹ mình một chút chứ, đâu phải chỉ có biết rong chơi.

- Vậy còn anh, anh có biết tại sao em suốt ngày long nhong ngoài đường không? Em không khóc hay yếm mềm ngớ ngẩn như chị Ngọc, em tìm lãng quên nỗi buồn của mình trong những cuộc vui với bạn bè, về nhà này để em biết mình là một con người thất bại hay sao?

Phú Quang ngậm họng lại ngay. Anh biết phải khuyên cô như thế nào đây?

Lam Phương lách người qua để đi lên lầu. Phú Quang nắm cánh tay cô giữ lại:

- Em có biết là nếu em vì anh mà đốt cuộc đời em, anh sẽ khó chịu lắm không. Anh hoàn toàn không xứng đáng với em.

- Trong tình yêu không hề có phân biệt sang hèn, xứng hay không xứng. Anh không yêu em thì thôi, đừng có đổ ngọt em.

- Anh không đổ ngọt em, mà anh muốn khuyên em thôi.

- Em không nghe đâu, đừng có mở giọng gia sư của anh!

- Anh chỉ muốn em đừng đi chơi nữa, ba mẹ em phiền lòng.

- Không được. Ở nhà, em sẽ tự tử vì buồn mất thôi. Anh biết xưa nay em là đứa hiếu động kia mà, em cũng quen được nuông chiều rồi, chưa ai trái ý em cả.

Phú Quang bắt đầu nổi giận cho tính bướng bỉnh ương ngạnh của Lam Phương, anh châm biếm:

- Anh biết rồi. Em là con gái nhà giàu quen nuông chiều, muốn ngang nào được ngang nấy, nhưng em đừng có quên, tình yêu không phải là sự bắt buộc.

- Em đâu có buộc anh. Anh không yêu em vì em vô duyên, em đi tìm nguồn vui bên ngoài, nhảy đầm uống rượu và đua xe. Ba mẹ em không cấm em thì thôi, anh có quyền gì mà cấm em?

Phú Quang nhìn cô bé nẩy lửa, bất chợt anh kéo mạnh cô vào lòng, và hôn mạnh lên môi cô. Môi anh ép vào môi cô, nụ hôn mạnh bạo, đầu lưỡi anh cuốn lấy đầu lưỡi cô, nụ hôn đầy tình dục hơn là tình yêu. Lam Phương hét hoảng chờ người ra. Bất chợt, cô xô mạnh Phú Quang chạy ào ào lên lầu, vào phòng mình đóng cửa lại.

Cô đi rồi, Phú Quang mới đưa tay lên miệng. Nụ hôn tự phát, chính anh cũng không ngờ, một điều quá lố mãng với Lam Phương và có lỗi với Ngọc Thúy nữa.

Nhưng rồi Phú Quang nổi giận. Tại sao anh lâm vào tình cảnh này chứ? Anh có vợ mà vợ chồng lạnh nhạt, ái ân hững hờ, trong lúc Lam Phương vì yêu anh

mà đau khổ muốn buông xuôi đời mình. Tình yêu rõ ràng là cái vòng lẩn quẩn, yêu và không yêu.

Phú Quang về nhà, anh thở dài bởi cái không khí nặng nề. Ngọc Thúy ngồi thu mình vào một góc, bụng cô to xồ xề. Cô ngược lên nhìn Phú Quang không biểu hiện chút vui mừng nào đón anh. Cố giấu nỗi buồn, Phú Quang ngồi xuống bên cô:

- Em không khỏe à? Bác sĩ có nói khi nào em sinh không?

Lẽ ra là tháng sau, nhưng Ngọc Thúy đáp tránh lại:

- Dạ, bác sĩ nói hai tháng nữa.

- Nhớ, nếu em chuyển dạ, phải điện thoại để anh về lo cho em. Em mang thai nặng nề như thế này, anh đau lòng lắm, sinh một đứa thôi cũng được.

Ngọc Thúy chạnh lòng, dù sao cô và Phú Quang cũng có một thời yêu nhau mà. Cô ngả đầu vào vai anh.

- Anh yêu em lắm phải không?

- Ừ, anh yêu có một mình em thôi.

Phú Quang đang tự dối lòng mình. Ít nhiều anh cũng để hình bóng Lam Phương len vào trái tim anh, khi mà cuộc hôn nhân của anh và vợ quá lạnh lùng hờ hững.

Buổi tối thứ bảy và một ngày chủ nhật đi qua nhanh. Bốn giờ chiều, Phú Quang phải lên xe về thành phố để sáng hôm sau đi làm. Chiều nay, Ngọc Thúy bỗng hiểu ra, cô không nên đợi một người đã rời bỏ mình, mà nên cam lòng với một hiện thực: cô là vợ Phú Quang. Anh yêu thương cô hết lòng, nếu cô còn đứng núi này trông núi nọ, cô sẽ mất hết.

Cô ôm cổ Phú Quang tha thiết:

- Hôm nay em lại muốn anh ở lại với em, Quang ạ.

Phú Quang chớp mắt cảm động:

- Em không khó chịu vì anh ở cạnh em sao?

- Không! Sao em lại khó chịu? Anh là chồng của em và sắp là cha của con em, chúng mình từng yêu nhau, sao em lại hết yêu anh cho được.

- Em nói thật không, Ngọc Thúy?

- Em yêu anh.

Phú Quang siết nhẹ Ngọc Thúy vào mình, anh hôn cô:

- Anh có làm em đau không?
- Không, em hạnh phúc vì được làm vợ anh.

Ngọc Thúy khép mắt đón nhận nụ hôn nồng nàn. Một giọt nước mắt của cô rơi âm thầm và chảy ngược vào tim.

Phú Quang hạnh phúc, Lam Phương đau khổ. Sau đêm ấy, cô những tưởng cô sẽ có Phú Quang, nhưng rồi anh về quê và giữa cả hai vẫn là một sự ngăn cách lạnh lùng.

Anh cố tình tránh mặt cô. Lam Phương đau khổ và âm ức. Nụ hôn hôm nào đó thật say đắm, anh hôn cô bằng trái tim, lẽ nào giả dối ư?

Mà cũng đúng, anh đã có vợ, anh không có quyền yêu cô, cho nên anh tránh mặt cô. Nụ hôn kia không thể nào phủ nhận là anh có yêu cô, ham thích cô.

Làm sao để đo lòng anh bà biết điều gì trong trái tim anh?

Tối nay, Lam Phương không đi đâu hết, cô ở trong phòng và đợi Phú Quang về. Đạo này, có hôm anh ở lại luôn công ty ngủ ở đó.

Quả thật, mười một giờ rưỡi, Lam Phương nghe có tiếng xe về, và tiếng mẹ của cô:

- Cháu về khuya quá vậy Phú Quang?
- Dạ, cháu ở công ty nhập cho xong tài liệu vào máy. À! Ngày mai anh Lâm Khôi về hả bác?
- Ừ. Nó nói chừng chín, mười giờ gì đó. Có nó, khi quen việc, cháu đỡ vất vả.
- Dạ.
- Thôi khuya rồi, cháu đi ngủ đi. À, ăn cơm chưa, có phần cơm để dành cho cháu đấy.
- Cháu ăn cơm ở căng tin công ty rồi. Xin phép bác!

Phú Quang đi lên lầu, ngang qua phòng Phương, thấy đóng cửa, anh thờ nhẹ đi luôn.

- Anh Quang!

Tiếng gọi khẽ thôi đủ cho Phú Quang nghe thấy. Anh nghe người nổi gai, chân vẫn bước về phòng mình và mở cửa bước vào. Lam Phương nhìn theo, cô len nhanh vào và cài cửa lại.

Phú Quang cau mày:

- Khuya rồi, em chưa đi ngủ còn vào phòng anh chi vậy. Có chuyện gì không?

Lam Phương đứng tựa cửa nhìn Phú Quang đăm đăm:

- Em muốn biết tại sao anh muốn tránh mặt em?

- Anh xin lỗi... bữa tối đó đã có hành động lỗ mãng với em.

- Cho nên anh tránh mặt em?

- Phải. Anh định thừa với ba mẹ em là anh ở lại công ty hay thuê nhà bên ngoài, nhưng do ba em đang bệnh, nhưng nếu anh Khôi về anh sẽ đi ở riêng.

- Vì em phải không?

- Anh xong lỗi em Phương à. Giữa anh và em không thể nào...

- Anh lại nói là anh không yêu em chứ gì?

- Anh xin lỗi.

Lam Phương quát khế:

- Anh đừng có xin lỗi em. Thật ra em không nên hỏi anh, vì câu nói của anh khiến em đau lòng. Anh có biết hai tuần lễ nay, em buồn đến như thế nào không?

Giọng Lam Phương dịu xuống:

- Em cứ tự hỏi anh vì yêu không, tại sao anh hôn em. Vì điều gì mà anh chạy trốn em?

- Anh...

- Thôi anh cũng chẳng cần giải thích. Em ra ngoài đây.

Lam Phương nói đi, song chân cô vẫn đứng yên, mắt nhìn Phú Quang, rồi đôi dòng nước mắt chảy tràn ra.

- Em biết trong mắt anh, em là con bé chưa kịp đến, không biết như thế nào là tình yêu. Anh lúc nào cũng xem em như trẻ con, trong lúc những gã con trai đeo đuổi em, vẫn tôn sùng tùy lụy em. Sau lần nói chuyện này, em sẽ không đi tìm anh, để anh khó xử đâu. Anh cũng đừng đi ra ngoài thuê nhà, tiền còn để phụ gia đình anh chứ. Hơn nữa, ba em đang cần anh. Em sẽ không làm phiền anh nữa đâu, Phú Quang.

Cô nấc khế lên. Nếu như cô không mở cửa thoát chạy đi, có lẽ anh đã ôm cô vào lòng. Tình yêu của cô khiến anh xao xuyến, giọt nước mắt của cô làm cho trái tim anh trở thành mềm yếu.

Lam Phương! Anh đánh nói lời xin lỗi em vậy.

- Anh Phú Quang này! Em nghĩ là số tiền anh chuẩn bị mua nhà trên thành phố rước em lên đó ở, chúng ta nên sửa căn nhà của ba mẹ em lại, rồi ở đó. Chứ anh nghĩ xem, em mang thai, có xuống Sài Gòn ở, mai một cũng về đây sinh nở vậy.

Phú Quang ngần ngừ:

- Anh lại muốn em về Sài Gòn ở với anh, cho vợ chồng mình có nhau.

- Chúng mình còn trẻ, xa nhau sẽ rất nhớ, nhưng em cũng còn bồn phận với cha mẹ em nữa. Chiều em đi mà Quang.

Ngọc Thúy nũng nịu bá cổ Phú Quang, cô nắm gọn trong lòng anh mân mê gương mặt anh, vuốt ve âu yếm. Phú Quang ôm cô vào lòng, anh không thể nói với cô, anh đang chạy trốn tình yêu, anh hoàn toàn không muốn phản bội cô. Ý nghĩ mang Ngọc Thúy về Sài Gòn để trấn áp cơn sóng tình trong lòng anh mà thôi.

- Em muốn như vậy cũng được.

Ngọc Thúy mừng rỡ:

- Anh chịu rồi phải không? Vậy em bàn với ba cất lại nhà nhé.

- Ừ.

Phú Quang vùi đầu vào mái tóc mềm của vợ, mái tóc thơm mùi hương bưởi như để mình không còn nghĩ đến ai khác nữa.

- Anh yêu chỉ có một mình em thôi, phải không anh?

- Ừ.

- Con gái Sài Gòn đẹp lắm, em cứ sợ anh ngã lòng vì họ mất thôi.

- Không đâu, anh chỉ yêu có một mình em, nếu không anh đâu có muốn cưới em và mang em về Sài Gòn.

- Em yêu anh nhiều lắm, Quang ơi.

Nói xong câu này rồi Ngọc Thúy mới giật mình. Cô cũng từng nói câu này với một người, anh đã bỏ cô mà đi, bỗng dưng biệt tích. Lòng Ngọc Thúy chua xót. Có lẽ con ong đã tỏ rõ đường đi lối về, nên bay đi xa, để cho hoa nhớ bướm vàng vỡ, và một giọt máu để lại. Sao anh có thể cư xử với em như vậy, Khải ơi!

Phú Quang đã ngủ say sau phút ân ái mặn nồng, chỉ còn có Ngọc Thúy thức với tâm sự náo nê. Cô từng yêu Phú Quang, hai người yêu nhau từ thuở đi học chung và rồi anh về Sài Gòn đi học. Những ngày tháng này, một chàng trai hào hoa đa tình lãng mạn xuất hiện trong đời cô, cô yêu anh ngay trong lần đầu gặp gỡ, không ngại ngần trao thân sống trọn vẹn cho tình yêu.

Rồi một sáng, anh bỗng dung biến mất, không một lời từ biệt, cho cô ngẩn ngơ và tìm kiếm. Tìm anh ở đâu, cô không biết một cái gì về anh cả. Sợi dây chuyền, chiếc lắc đeo tay là tất cả những kỷ niệm về anh, kỷ niệm ngậm ngùi. Khỏi ơi! Anh ở đâu, anh có biết là em không còn cách nào khác hơn là vợ cái gã khờ này. Anh ta yêu em hết lòng, ngu ngơ như thỏ mới vào yêu làm một gã si tình đứng đợi em, hay lang thang sau lưng, mà lời không dám ngỏ.

Bàn tay Ngọc Thúy xoa nhẹ lên bụng, một mầm sống trong cô, nó là tình yêu của cô, mãi suốt đời cô cũng không quên.

*Gió núi mây ngàn xuôi nhớ thương
Đêm nay ngược mặt giữa trời sương
Mơ về anh, anh có biết
Một mối tình khờ dại yêu không dẫn đo
Giờ anh ở đâu vùng trời xa lại nào
Có biết hay không, lệ em đêm nay ướt đầm khăn.*

Buổi tiệc mừng Lâm Khôi về nhà và tiếp tục nhận chức giám đốc công ty Hoàng Lâm tổ chức long trọng.

Ông Lâm nắm tay Lâm Khôi và Phú Quang đặt vào nhau:

- Hai đứa con phải đoàn kết nhau. Trọng trách điều hành công ty quan trọng và nặng nề, mong rằng cả hai con hãy cố gắng.

Lâm Khôi vui vẻ:

- Ba cứ yên tâm đi! Bác sĩ nói bệnh của ba cần nghỉ ngơi nhiều, con sẽ cố gắng học hỏi để thay ba lo cho công ty.

Bắt tay Phú Quang, Lâm Khôi thân mật:

- Có gì không hiểu, anh giúp tôi thông suốt nhé.

Phú Quang cười:

- Thật ra tôi có hơn anh vài tháng làm việc thôi, có điều lúc còn đi học, tôi có đến công ty tập sự nên công việc không mấy ngỡ.

- Như thế là tốt rồi.

Để cho cánh trẻ bàn thảo và tiếp cận nhau, ông bà Lâm lui vào trong nghỉ ngơi. Tối nay Lam Phương lại như tỏa sáng. Cô mặc toàn trắng, chiếc áo dạ hội làm cho cô xinh xắn như con thiên nga. Các chàng bao quanh cô sẵn đón. Lam

Phương tươi cười đáp lại, tiếng cười của cô giòn tan như pha lê, khác hẳn với vẻ mặt đau khổ của buổi tối nào trong phòng Phú Quang. Nhìn Lam Phương bây giờ, Phú Quang không bao giờ nghĩ đôi mắt xinh đẹp long lanh kia từng đầm nước mắt vì anh.

Cô cụng ly mình vào ly rượu của anh trao, và quay sang Kiến Đức.

- Anh Khôi! Em giới thiệu với anh, anh Kiến Đức, bạn trai của em, anh ấy đang công tác ở sở ngoại vụ.

Lâm Khôi bắt tay Kiến Đức thân mật:

- Hân hạnh biết anh!

Ba ly rượu cụng vào nhau, Lam Phương uống cạn. Cô hào hứng rót đầy ly rượu:

- Anh Đức! Dám uống thi với em không?

- Em mà uống thi với anh, sẽ thua, đừng có háo thắng.

Lam Phương vênh mặt:

- Ai nói với anh, em thua. Chưa đo sức chưa biết ngựa đường dài chạy hay dở đâu anh. Dzô dzô!

Đứng từ một góc, Phú Quang lắc đầu nhìn Lam Phương, cô uống rượu mà như người ta uống nước vậy.

Lam Phương bắt đầu say, cô đứng không vững nữa, Kiến Đức phải ôm cô:

- Em say rồi Phương ơi.

- Ai nói với anh em say, em còn uống được một chai nữa kia.

Cô cầm chai rượu, gạt Kiến Đức ra, đi lại phía Phú Quang.

- Anh nghĩ là anh trốn ở đây thì an toàn? Anh phải uống với em, ngài trợ lý giám đốc ạ.

Cô đưa chai rượu vào miệng Phú Quang:

- Mời!

Phú Quang lắc đầu cầm chai rượu của Lam Phương bỏ lên bàn, anh giữ vai cô cho đừng ngã.

- Em say rồi, anh đưa em lên phòng.

- Ai nói với anh, em say. Trái chai rượu lại cho em!

Phú Quang nghiêm mặt:

- Em say rồi, anh đưa em vào trong nghỉ.

Lâm Khôi đi tới, chính anh cũng lắc đầu cho cô em gái quá quậy của mình.

- Anh Quang! Anh đưa Lam Phương lên lầu giùm tôi. Nó say quá rồi.

Lam Phương trừng mắt:

- Ai nói với anh, em say, em uống hai chai nữa còn được.

Cô toan quay đi tìm chai rượu, mới bước hai bước đã ngã vào người anh trai của mình. Quá sức! Phú Quang kéo cô ra và anh gần như bế cô đi lên lầu. Đi nửa cầu thang, cô không giẫy nảy nữa, mà vòng tay ôm qua cổ Phú Quang. Phú Quang cố đi cho nhanh lên lầu, đẩy cửa phòng Lam Phương và đặt cô nằm lên giường. Anh khom người cởi đôi giày ở chân cô ra, một vòng tay ôm choàng Phú Quang, toàn thân cô dán sát vào người anh, cô táo bạo hôn anh.

Nụ hôn đầy đam mê như hôm nào, có lẫn nước mắt đau khổ.

- Đừng trốn tránh lạnh lùng với em nữa, em không chịu nổi. Em điên mất, anh biết anh?

- Em buông anh ra đi Lam Phương! Em biết là anh đã có vợ, Ngọc Thúy sắp sinh con cho anh, anh không có quyền phụ bạc cô ấy.

Nước mắt Lam Phương trào ra:

- Nhưng làm cho em đau khổ thì anh đành lòng sao anh?

- Chân tình của em, anh xin đáp tạ, song em hãy quên anh đi. Có rất nhiều người hơn anh, như Kiến Đức anh ta cũng yêu em mà.

- Như vậy em sẽ bảo Kiến Đức đi cưới em. Anh có biết anh ta chạy theo em vì cái gì không? Vì em là ái nữ của nhà kinh doanh Hoàng Lâm. Sau em, anh ta cũng có hàng tá nhân tình. Em biết anh ta xấu, nhưng có lẽ em sẽ lấy anh ta.

Phú Quang kêu lên nghẹn ngào:

- Em đừng có điên như vậy. Anh có gì đâu để em tự đốt cháy mình như thế hả?

- Em yêu là yêu thế thôi. Có mấy ai hỏi và lý giải được, tại sao mình yêu người này và không yêu người kia?

Lam Phương cười chua chát:

- Nếu tôi sinh ra không phải để yêu đương thì cũng không để lấy chồng. Được, anh cứ quay lưng lại với em, nhưng hãy...hôn em lần cuối đi anh, như người ta nói: “Hãy một lần duy nhất có nhau, rồi xa mãi nhau cũng được”.

Phú Quang xúc động, bây giờ anh không còn nhớ đến Ngọc Thúy hay đứa con sắp chào đời nữa, mà là một tình yêu đang bùng cháy dữ dội. Anh ghì chặt Lam Phương vào mình và hôn cô đắm đuối. Hôn rồi lại hôn, từng hơi thở như chảy ngược vào buồng tim cho men tình lên ngôi.

- Phương ơi! Anh không thể cứng rắn trước em được nữa. Anh yêu em, ở bên cô ấy, anh lại cứ nghĩ đến em.

Nước mắt thổn thức vì hạnh phúc phải Lam Phương rơi ràn rụa, cô đi như mê trong men tình diễm ảo, những nụ hôn bây giờ không cuồng nhiệt nữa mà

dịu dàng ve vuốt. Rồi như ngọn lửa bốc cháy Lam Phương, cho cô tan chảy thành tro bụi...

Phú Quang toan bung ly nước lên uống, anh giật mình nhìn xuống, ly nước của anh cạn veo. Trời đất ơi! Cô nhóc quả là nghịch ngợm. Lúc Phú Quang dán mũi vào máy vi tính, cô uống hết ly nước của anh.

Thấy anh uống ly không, Lam Phương cười phá lên. Cô cắn vào vành tai anh:

- Nghỉ làm việc một chút đi anh. Em ở bên anh, mà anh cứ lo làm việc.

Phú Quang gõ vào mũi cô:

- Nhóc con! Anh phải thảo cho xong bản hợp đồng này, còn đưa qua phòng kế toán in ra, ngày mai có cuộc họp quan trọng.

Lam Phương phụng phịu:

- Công việc quan trọng hơn em? Mà thôi, em không quá em nữa. Em đi về đây, kéo anh làm việc không được, lại mắng em phá bình.

- Phương này! Sau này em đừng đến công ty tìm anh, anh Khôi sẽ biết đó.

Lam Phương nhăn mũi:

- Ở nhà anh bắt em làm mặt lạ với anh, tối ngủ anh đóng cửa phòng lại, anh làm em phát bực lên. Tại sao yêu anh mà phải như vậy hả anh?

- Tại vì anh đã có vợ và sắp làm cha. Anh yêu em là anh có lỗi với Ngọc Thúy, với ba má em và cả em nữa.

- Em có đòi hỏi ở anh gì đâu. Mỗi lần anh về thăm vợ, em khóc thầm mà nào có dám nói gì đâu, ai biểu em yêu khổ rách mà chịu chứ sao.

Câu nói của cô làm Phú Quang thương cảm:

- Lẽ ra em không nên yêu anh, Phương ạ. Ngốc lắm!

- Em ngốc mặc kệ em. Những ngày được yêu, em thấy mình hạnh phúc là được. Thôi em đi về, chiều mình gặp nhau chỗ cũ nhen anh?

- Ừ, em về đi.

Lam Phương hôn nhẹ vào má anh, định quay đi, Phú Quang ôm cô lại, anh hôn cô. Cứ mỗi lần ôm cô vào lòng, anh nghe toàn thân mình bị đốt cháy bởi một ngọn lửa tình. Cả hai rời nhau trong ngất ngậy rạo rục.

- Thôi, em về.

Lam Phương mở hé cửa nhìn ra hành lang, không có ai, cô thoát nhanh ra ngoài và chạy dài trên hành lang. Đến thang máy, thang máy có người đang đi lên. Cửa thang máy mở, Lâm Khôi ngạc nhiên nhìn em gái:

- Em đi đâu vậy Phương?

Giật mình, song Lam Phương trấn tĩnh ngay:

- Em... làm vắng mắt ổ đĩa E, không truy ra được, nên đến đây hỏi anh Quang.

- Quang đang rất bận rộn, em đừng có quậy ảnh đó.

Lam Phương giận dỗi:

- Sao anh giống như ba vậy, mở miệng ra cứ bảo em quậy.

- Ừ, nếu không quậy về nhà lo học, để còn phụ việc với anh. Lam Ngọc không làm gì được phụ gia đình thì em phải cắng đáng.

- Em biết rồi. Anh làm ơn đi ra cho em sử dụng thang máy.

Bước vào thang máy, Lam Phương bấm nút xuống tầng trệt. Lâm Khôi nhìn theo em gái lắc đầu, xong anh đi về hướng phòng Phú Quang đẩy cửa bước vào:

- Xong chưa anh Quang?

- Mười lăm phút nữa xong.

- Vậy anh mang qua phòng cho tôi nhen.

- Vâng.

Điện thoại reo, Phú Quang nhắc ống nghe lên:

- Alô. Phú Quang nghe đây.

Tiếng của bà Hai- mẹ Phú Quang.

- Mẹ đây Phú Quang. Ngọc Thúy kêu đau bụng, nó tới ngày rồi, con xin phép về lo cho vợ con. Về nhanh nhen con.

- Dạ.

Phú Quang bỏ ống nghe xuống, anh nghĩ đến cái hẹn chiều nay với Lam Phương, một lần nữa tim anh lại ray rứt ăn năn. Nhưng cứ gần cô và gặp cô, anh lại có cảm giác anh không còn là anh nữa, mà ngọn lửa tình đốt cháy anh, để rồi lại lao vào đam mê và vòng tay cuồng nhiệt yêu thương.

Ly nước uống sắp tan hết mà Phú Quang vẫn chưa đến, Lam Phương giận dữ toan gọi điện thoại. Điện thoại của cô reo. Là Phú Quang, cô hồn dỗi:

- Anh ở đâu vậy, bắt em đợi lâu quá rồi nè.

- Anh... đang trên đường về nhà anh. Xin lỗi em nghe Phương, mẹ anh ở quê gọi anh về gấp.

- Rồi khi nào anh lên?

- Ba ngày nữa.

Phú Quang không dám nói là anh xin Lâm Khôi đi một tuần. Lâm Khôi dặn dò:

- Xong việc anh lên liền nghen. Mà ở quê có chuyện gì vậy?

Phú Quang đáp dỗi:

- Mẹ tôi bệnh.

- Thôi anh đi đi. À! Sang phòng kế toán, anh lấy một triệu về lo cho bác.

- Cám ơn anh.

Phú Quang đi, không dám đến nơi hẹn với Lam Phương. Bây giờ cả hai người phụ nữ đều thuộc về anh, anh không thể bỏ ai được, và sa vào cái vòng lẩn quẩn thật khổ tâm. Đôi lúc anh không biết mình yêu ai, Ngọc Thúy hay Lam Phương? Một bên lạnh nhạt tình yêu hững hờ và một Lam Phương thông minh sôi nổi, nhưng cô lại cho anh sự thỏa mãn chần chừ nhất. Gần bên cô, anh có cảm giác cô là ngọn lửa nham thạch đốt cháy toàn thân thể anh.

Xếp điện thoại lại, Lam Phương ngồi thờ người ra. Cô yêu Phú Quang dù biết anh đã có vợ dưới quê, bây giờ đang về đó với người ta, cô có quyền gì ngăn cản. Nhưng anh đi khi đã hẹn với cô, để mặc cho cô chờ, cô lại thấy mình đau khổ và hồn ghen ngùn ngụt. Đêm nay anh sẽ ở cạnh vợ của anh, anh sẽ yêu vợ anh như từng yêu cô.

Khốn kiếp! Lam Phương giận dữ ném chiếc điện thoại xuống đất, cô bật khóc nức lên. Tại sao tôi lại làm cho cuộc đời tôi đau khổ như thế này?

Lam Phương nằm khóc đã đời cho đến tối mới về nhà, về phờ phạc như muốn bệnh. Cô vào phòng mình, ví tay ném một chỗ, dép ném một chiếc chỗ này, một chiếc chỗ kia, mắt khép lại và bắt đầu khóc tiếp.

- Phương à! Con không được khỏe hay sao mà nằm đó vậy?

Bà vú bật ngọn đèn lên. Lam Phương gất khẽ, giọng đầy nước mắt:

- Vú đừng có mở đèn, con đang nhức đầu lắm.

Bà vú lo lắng tắt ngọn đèn lớn, mở đèn bàn, đến bên Lam Phương sờ tay lên trán cô:

- Con đau sao vậy? Uống thuốc gì chưa, vú lấy cho?
- Con uống rồi. Nhức đầu thôi, vú không phải lo lắng cho con. Con lớn rồi mà vú.
- Con lớn chứ tính tình con nít, hời hợt. Có thật là con uống thuốc rồi không? Con là chúa lười uống thuốc, bộ vú không biết sao? Hay là giận Kiến Đức nên về đây nằm khóc?
- Con đâu có gặp anh ấy. Con ghét người ấy, vú không biết sao? Lúc nào cũng ba hoa. Anh ta thích con vì con là con của ba con thôi.
- Vú cũng đâu có biết, con đi chơi thì con mới biết Kiến Đức là người như thế nào chứ. Mà ai làm cho con khóc, nói vú nghe xem nào?
- Con nhức đầu thôi. Hay là vú pha giùm cho con ly sữa, con uống để cho dễ ngủ vú nhé.
- Ừ, để vú đi pha cho con.

Còn lại một mình, Lam Phương lại chìm sâu vào đau khổ, ghen hờn. Cô tưởng mình có thể trời dậy đập phá cho tan tành hết, nhưng rồi cô chỉ nằm bẹp dí trên giường với nỗi buồn sâu đến tận cùng.

Anh sẽ ôm vợ vào đôi cánh tay

Và yêu người ta như đã từng yêu em

Em là người của ai đây?

Dẫu có anh, em vẫn như không có.

Lòng cứ chất chứa đây những đắng cay.

Nước mắt Lam Phương rơi trong đêm đen tĩnh lặng, trong căn phòng sang trọng.